

**Additiones in Libris liturgicis Ritus Romani
de memoria ad libitum sanctæ Teresiæ de Calcutta, virginis**

IN CALENDARIUM ROMANUM GENERALE

SEPTEMBER

5 S. Teresiæ de Calcutta, virginis

IN MISSALE ROMANUM

Die 5 septembris

S. Teresiæ de Calcutta, virginis

De Communi virginum: pro una virgine, vel de Communi sanctorum: pro iis qui opera misericordiæ exercuerunt.

Collecta

Deus, qui beátam Terésiam, víginem, vocásti,
ut amóri Fílii tui in cruce sitiéntis
exímia caritáte in paupérrimos respondéret,
da nobis, quæsumus, eius intercessióne,
in afflictis frátribus Christo ministráre.
Qui tecum vivit et regnat
in unitáte Spíritus Sancti, Deus,
per ómnia sæcula sæculórum.

IN ORDINEM LECTIONUM MISSÆ

Die 5 septembris

635a S. Teresiæ de Calcutta, virginis

De Communi virginum vel sanctarum [pro iis qui opera misericordiæ exercuerunt].

LECTIO I	Is 58 , 6-11, n. 737, 15.
Ps. resp.	Ps 33 , 2-3. 4-5. 6-7. 8-9. 10-11, n. 739, 5. R/. (2a): Benedicam Dominum in omni tempore.
Alleluia	Cf. Mt 11 , 25, n. 741, 4.
EVANG.	Mt 25 , 31-46 (longior) vel 31-40 (brevior), n. 742, 13.

IN LITURGIAM HORARUM

Die 5 septembris

S. Teresiæ de Calcutta, virginis

Agnes Gonhxa Bojaxhiu, nata in Epiro die 26 augusti 1910, respectu vocationis missionariæ, ingressa est Congregationem Sororum de Loreto anno 1929, antequam missa est in Indiam. Die 10 septembris 1946 promissum servandi Domino in pauperrimos solvit, ita ut, interiectis duobus annis, inceptum apostolatu apud plebem et infimam multitudinem dedit, Congregationesque Missionariorum et Missionariorum a Caritate fundans. Dolorem obscuritatis interioris sereniter accipiens, demonstravit valde victoriam luminis Christi donec quieti æternæ, die 5 septembris 1997, Calcuttæ se fidenter dedit.

De Communi virginum vel de Communi sanctarum: pro iis qui opera misericordiæ exercuerunt, præter sequentia:

Ad Officium lectionis

LECTIO ALTERA

Ex Scriptis sanctæ Teresiæ de Calcutta virginis

(Epistola ad p. Iosephum Neuner anno circiter 1960 missa:
B. Kolodiejchuk, *Mother Teresa. Come be my light*, p. 209-212)

*Si obscuritas mea est lux pro aliqua anima
perfecte læta sum*

Lauréti, pater, valde felix eram, mea opinióne, felicíssima sorórum. Póstea vocátio venit. Dóminus noster me recte postulávit; vox eius clara erat et persuasióne plena. Me étiam etiámque postulávit anno millésimo nongentésimo quadragésimo sexto. Sciébam eum esse. Timor et terríbles sensus erant in me, nam timébam ne in errórem indúcerer. Cum semper obædiénter vixíssem, cunctam rem ad patrem meum spirituálem détuli, continénter sperans ut hæc ómnia ab eo tamquam fraus diáboli existimaréntur. Mínime vero: sicut vox illa, is quoque dixit: «Ipse Iesus id a te petit». Deínde bene scis omnis rei éxitum. Superioríssæ meæ me misérunt in óppidum v.d. Asansol anno millésimo nongentésimo quadragésimo séptimo, ubi Dóminus noster se omnínó donáre mihi visus est. Dulcédo et consolátio et únio sex illórum ménsium quam citíssime transiérunt. Dénique mense Decémври anno millésimo nongentésimo duodequinquagésimo ópera incépta est.

Pater, iam ab anno millésimo nongentésimo undequinquagésimo vel millésimo nongentésimo quinquagésimo in ánimo meo est hic terríbilis sensus amissionis, hæc infánda obscuritas, hæc solitúdo, hoc contínuum ardens desidérium Dei quod in imo corde máximum dolórem cóncitat. Talis est obscuritas ut pro certo vidére non possim, neve mente neve ratióne. Locus Dei in ánima mea vácuus est. Deus in me abest. Cum dolor ob desidérium tam magnus est, Deum cúpío atque cúpío; sed hoc séntio: ille me non vult, ille non est hic. Cælum, animæ: num hæc tantúmmodo verba sunt neque mihi ullam significatiónem habent? Ipsa mea vita discórdans vidétur. Quo ánimas ire ádiuvo? Cur hæc ómnia? Ubi est ánima in esséntia mea? Deus me non vult. Aliquándó cor meum séntio profécto clamans: «Deus meus!», sed nihil ádvenit. Cruciátum et dolórem descríbere néqueo. Usque ab infántia mea Iesum in Sanctíssimo Sacraménto teneríssime amávi, sed hic amor quoque evánuít. Nihil coram Iesu séntio at nullo modo Sanctam Communiónem pérdere volo.

Réspice, pater, contradictionem vitæ meæ. Deum cûpio, eum amâre volo, valde amâre, tantum vivere pro eius amôre, tantum amâre, áttamen modo dolor est, desidérium neque amor. Ante áliquot annis, círciter septéndecim, Deo áliquid pulchérri dare volébam. Operam impéndi, sub pæna mortális peccáti, ut nihil ei recusárem. Ex eo témpore hanc promissionem servávi. Nonnúmquam, cum obscuritas crássior est et mox áliquid Deo negatúra sum, cogitatio illius promissionis me súblevat.

Deum solum in vita mea volo. “Opera” vere et únice eius est. Ille me postulávit, ille mihi dixit quid ágere debérem, ille omnem gradum meum rexit, ille omnem motum meum dírigit, ille in ore meo verba mittit, ille facultátem docéndi viam soróres mihi concédit. Hæc ómnia et univérsum quod in me est, ille est. Quare, cum mundus me laudat, ánima mea vere mínime tángitur, ne léviter quidem. Ad óperam quod áttinet, credo eam totam ab eo proveníre.

Antea coram Dómino nostro multas horas dégere póteram, eum amans et cum eo cólloquens; nunc autem meditatio quoque difficilis est: nihil, vel tantúmmodo “Deus meus” dico, et aliquándo étiam hæc invocatio non exit. Tamen, álqua ex parte in imo corde meo, desidérium Dei in ténebris iter aperíre pergit. Cum foris sum, labórans vel in hómines nonnúllos incúrrens, præsentia alicúius est qui própius me vivit, in me vere. Nescio quid sit, sed sæpe, étiam cotídie, amor erga Deum in me vérior fit et, sine certa sciéntia, repénite Iesu dico insolitíssima amóris verba.

Pater, cor meum tibi pandi: doce me Deum amâre, doce me eum valde amâre. Docta non sum, multa de Dei rebus nescio: Deum amâre volo quómodo et quantum ille est mihi “Pater meus”.

Cor meum, ánima mea et corpus meum Deo tantum sunt. Ille filiam amóris sui, sicut haud optátam, eiécit. Qua de causa, pater, in hoc recéssu státui ut in eius potestáte essem. De me sane fáciat id quod vult, quómodo vult, per totum tempus ille volúerit. Si obscuritas mea est lux pro álqua anima – sed étiam si nihil valet pro ullo hómine – perfécte læta sum, quia flos Dei agri sum.

RESPONSORIUM

Cf. Cant 3, 1-2; 5, 6; Ps 36 (37), 5

R/. Quæsívi, quem díligit ánima mea; quæsívi illum et non invéni; vocávi, et non respóndit mihi.

* Commítte Dómino viam tuam et spera in eo, et ipse fáciat.

V/. Quæsívi, quem díligit ánima mea, “Surgam et circuíbo civitátem; per vicos et platéas quæram, quem díligit ánima mea”. * Commítte Dómino.

Oratio

Deus, qui beátam Terésiam, vírginem, vocásti, ut amóri Fílii tui in cruce sitiéntis exímia caritáte in paupérrimos respondéret, da nobis, quæsumus, eius intercessióne, in afflíctis frátribus Christo ministráre. Qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus Sancti, Deus, per ómnia sáecula sæculórum.

IN MARTYROLOGIUM ROMANUM

Addi debet ad diem 5 septembris primo loco elogium quod sequitur:

Sanctæ Terésiae (Agnétis) Gonhxa Bojaxhiu, vírginis, quæ, in Epíro nata, sitim Christi in cruce derelicti exímia caritáte in paupérrimos fratres restínxit et Congregatiónes Missionariárum et Missionariórum a Caritáte in plenum servítium ægrotórum derelictorúmque instítuit.